

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 134/08-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť K. K., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení so základným právom vlastniť majetok a právom na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v spojení s právom podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo 4. mája 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2006 doručená sťažnosť K. K., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení so

základným právom vlastniť majetok a právom na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom pokojne užívať svoj majetok a nebyť zbavený majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo 4. mája 2006.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe návrhu Ľudovej banky, a. s. (ďalej len „navrhovateľka“ alebo „banka“), bolo Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vedené konanie pod sp. zn. 5 Cb 139/01 vo veci zaplatenia sumy 2 162 513,63 Sk s príslušenstvom proti sťažovateľke ako odporkyňi na tom základe, že navrhovateľka uzavrela 14. februára 1996 so sťažovateľkou zmluvu o záložnom práve k nehnuteľnostiam, ktorou zabezpečila návratnosť úveru poskytnutého inej osobe - J. Č. (ďalej len „úverová dlžníčka“).

Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Cb 139/01-165 z 23. mája 2005 okrem iného rozhodol, že sťažovateľka je povinná navrhovateľke uhradiť určenú sumu, ako aj trovy konania. Sťažovateľka nesúhlasí s výrokom označeného rozsudku a uvádza, že podstatou jej argumentácie v prvostupňovom aj odvolacom konaní bola okolnosť, že záložná zmluva uzavretá s navrhovateľkou je neplatná z dôvodu jej neurčitosti a nezrozumiteľnosti *„... pokiaľ ide o určenie pohľadávky a predovšetkým v tom, že sťažovateľka podpísovala zmluvu, v ktorej bola uvedená iná istina pohľadávky ako taká, ktorú nakoniec podpísala aj banka. Sťažovateľka na preukázanie týchto skutočností navrhovala vykonanie dôkazov“*.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že sa v prvostupňovom konaní bránila aj tým, že jej *„... v súlade s hmotným právom (Občiansky zákonník) nevznikla povinnosť poskytnúť plnenie banky, keďže banka sama zavinila, že úverová dlžníčka nemohla svoj záväzok splniť, pretože pri poskytovaní úveru úverovej dlžníčky, svojím ľahkomyselným konaním spôsobila, že úver bol úverovej dlžníčke poskytnutý, napriek tomu, že nespĺňala podmienky na poskytnutie úveru a že o jej neschopnosti splácať úver informovala banku pred*

poskytnutím úveru samotná sťažovateľka. Takisto v tejto súvislosti navrhovala konkrétne dôkazy, výsluchy svedkov...“.

Sťažovateľka tiež uvádza, že krajský súd nevykonal ani jeden z ňou navrhovaných dôkazov, pričom v odôvodnení rozsudku sa nevyrovnal ani s rozporami medzi tvrdeniami sťažovateľky a banky. Na základe uvedených dôvodov podala sťažovateľka 11. júla 2005 proti prvostupňovému rozsudku odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s tým, že podľa jej názoru krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav v predmetnej veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Na odvolacom pojednávaní sťažovateľka predložila najvyššiemu súdu ďalšie listinné dôkazy, z ktorých podľa jej názoru vyplynula pravdivosť ňou tvrdených skutočností, ale *„Najvyšší súd sa v skutočnosti odvolacími námietkami, dôkazmi navrhnutými a predloženými sťažovateľkou pred súdom I. stupňa, ako aj v odvolacom konaní, nezaoberal“*. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo 4. mája 2006 odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a nepriznal navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľka zastáva názor, že označený rozsudok najvyššieho súdu je nesprávny po skutkovej a právnej stránke, a to z viacerých dôvodov:

- najvyšší súd sa námietkami uvedenými v podanom odvolaní, ako aj sťažovateľkou navrhnutými a predloženými dôkazmi v prvostupňovom a odvolacom konaní vôbec nezaoberal, ale uviedol: *„Dôvody odvolania nie sú právne opodstatnené... Napádanie záložnej zmluvy z dôvodu, že ju mala uzavrieť pobočka, ktorá nemá právnu subjektivitu taktiež neobstojí. Žalobkyňa to dostatočne vysvetlila a je vecou vnútornej organizácie banky, kto, aké úkony banky má vykonávať. Žalovaná zmluvu vykonala dobrovoľne a jej záväznosť je tým daná“* ;

- najvyšší súd svojím postupom a rozhodnutím ignoroval platné ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), keď rozhodol v danej veci bez toho, aby podrobne

preskúmal dôvody neplatnosti záložnej zmluvy, v dôsledku ktorých je sťažovateľka podľa jej názoru oprávnená odmietnuť plnenie podľa tejto zmluvy;

- napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa ani obsahové náležitosti požadované podľa § 157 ods. 2 OSP, pretože „... nevysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil“;

- najvyšší súd svojím postupom (nevykonanie sťažovateľkou navrhnutých dôkazov, ktoré by podľa jej tvrdenia boli preukázali neplatnosť záložnej zmluvy) a rozhodnutím odňal možnosť brániť sa nároku banky, čím došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky K. K.

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru v spojení s právom pokojne užívať svoj majetok a nebyť zbavený majetku zakotveného v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a

- na prejednanie veci zákonom ustanoveným postupom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s právom vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR a právom na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR

bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo dňa 4. 5. 2006 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo dňa 4. 5. 2006 a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikto nemôže byť zbavený svojho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanoví zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony,

ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd [obdobne Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“)] podľa svojej konštantnej judikatúry vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. k čl. 6 ods. 1 dohovoru overuje, či konanie ako celok bolo spravodlivé, pričom nie je zásadne oprávnený a povinný posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, respektíve medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, I. ÚS 17/01, IV. ÚS 235/05).

Z uvedeného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Európsky súd pre ľudské práva už vo viacerých rozhodnutiach týkajúcich sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru vyslovil, že právo na spravodlivé prejednanie vecí v sebe zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. „Článok 6 ods. 1 zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno ho ale chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. ... Preto otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúce z článku 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu“ (rozsudok Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994). Z uvedeného však vyplýva povinnosť súdu poskytnúť odpoveď na argument, ktorý sa v kontexte danej veci javí ako rozhodujúci.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd už vyslovil, že do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97) ani to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta, že označeným rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej práv podľa ústavy, dohovoru a Dodatkového protokolu k dohovoru tým, že najvyšší súd rozhodol v jej neprospech na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia danej veci, ktoré sú následkom nevykonania dôkazov navrhnutých sťažovateľkou. Sťažovateľka tiež považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, pretože podľa jej názoru najvyšší súd v tomto rozhodnutí

neuviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a na základe akých dôkazov vo veci rozhodol.

Ústavný súd prípisom z 24. januára 2008 požiadal predsedu najvyššieho súdu o vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľky. Predseda najvyššieho súdu vo vyjadrení č. KP 8/08-24 z 26. marca 2008 uviedol:

„... kľúčovým pre rozhodnutie vo veci bola otázka platnosti zmluvy o záložnom práve, ktorým sa zabezpečovala pohľadávka žalobcu z úveru poskytnutého J. Č. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva je platná. Rozhodol tak po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom a doplnení dokazovania. V rozhodnutí podrobne uviedol skutkové závery aj dôkazy, z ktorých k nim dospel. Odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel k rovnakému záveru a rozsudok potvrdil. V rozhodnutí poukázal na správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa...

Z rozhodnutí však nevyplýva, že by sa súdy pri hodnotení dôkazov dopustili zjavnej logickej nesprávnosti alebo, že by chybné postupovali pri podriadení skutkového zistenia pod príslušné zákonné ustanovenie. Zo strany krajského súdu ani zo strany najvyššieho súdu v žiadnom prípade nešlo o svojvoľný, či neospravedliteľný alebo neudržateľný výklad príslušných ustanovení zákona... Podotýkam, že vo veci sťažovateľka podala aj dovolanie v podstate z rovnakých dôvodov aké uvádza v sťažnosti. Päťčlenný dovolací senát uznesením z 25. októbra 2007 sp. zn. 1 Obdo V 71/2006 dovolanie ako neprípustné odmietol...

I keď už z uvedených dôvodov nepovažujem za potrebné bližšie rozoberať skutkovú a právnu stránku sporu, dovoľm si len stručnú poznámku. Podstatou záložného práva, tak ako ostatných prostriedkov zabezpečenia pohľadávky, kde zabezpečenie poskytuje iná osoba ako dlžník, je prevzatie určitej miery rizika, že dlžník svoj dlh riadne nesplní z veriteľa na toho, kto zabezpečenie poskytuje. Konštrukcia zabezpečovacích inštitútov nepochybne vychádza z predpokladu, že ten kto zabezpečuje dlh niekoho iného, je o pomeroch dlžníka a možných rizikách z nich pochádzajúcich, informovaný lepšie ako veriteľ a napriek tomu je ochotný zabezpečenie prevziať. Práve preto, je veriteľ ochotný poskytnúť dlžníkovi plnenie len za predpokladu, že niekto dlh, ktorý tým vznikne, zabezpečí (ak ho pre veriteľa

dostatočným spôsobom nezabezpečuje sám dlžník) a sníme z neho časť rizika. Ak ten, kto záväzok prevzal bez toho, aby dostatočne pomery dlžníka poznal, alebo ak nesprávne zhodnotil mieru rizika z pomerov dlžníka vyplývajúcich, nemôže to byť pričítané na úkor veriteľa. Z tohto pohľadu je nelogická obrana sťažovateľky, uvádzaná aj v sťažnosti, že veriteľa, už pred poskytnutím úveru dlžníkovi, upozorňovala, že dlžník nie je schopný úver splácať. Uvedená skutočnosť preto svedčí skôr v jej neprospech.“

Sťažovateľka v stanovisku zo 7. apríla 2008, ktorým reagovala na vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu z 26. marca 2008, uviedla:

„Vyjadrenie Najvyššieho súdu SR obsahuje argumentáciu, ktorá nezodpovedá skutočnostiam zistiteľným zo spisu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 265/2005, ani obsahu spisu Krajského súdu sp. zn. 5 Cb 139/01.

Predmetom a podstatou sťažnosti sťažovateľky je odňatie možnosti konať pred súdom a to tým, že jej tak I. stupňový, ako aj najvyšší súd odňali možnosť dokázať v konaní, ktoré pred nimi prebiehali, svoje tvrdenia.

Sťažovateľka už v sťažnosti poukázala na to, že účastník občianskeho súdneho konania má povinnosť tvrdenia a povinnosť navrhnúť na svoje tvrdenia dôkazy. Sťažovateľkine tvrdenia, ktorými sa bránila proti žalobe žalobcu boli také, ktoré v súlade s hmotným právom boli spôsobilé privodiť pre sťažovateľku priaznivejší výsledok konania. Týkali sa tak platnosti zmluvy, ako aj obrany žalovanej - sťažovateľky spočívajúcej v tom, že bol to sám žalobca, kto spôsobil nemožnosť uspokojenia svojej pohľadávky zo strany dlžníka.

Sťažovateľka nepovažuje za účelné v tomto vyjadrení opakovať argumentáciu, ale z obsahu je sťažnosti je zrejmé, že pochybením súdu nie je nesprávne hodnotenie dôkazov, prípadne v jej neprospech, ale skutočnosť, že jej nebola daná možnosť dôkazmi, ktoré súdu navrhovala, svoje tvrdenia preukázať.

Nakoniec, aj vo vyjadrení najvyššieho súdu je obsiahnuté tvrdenie o tom, že súd posudzoval skutočnosť platnosti zmluvy.

Je teda zrejmé, že otázku platnosti alebo neplatnosti zmluvy považuje vo svojom vyjadrení najvyšší súd za takú, ktorou je potrebné sa v konaní zaoberať.

Sťažovateľka už v sťažnosti uviedla veľmi konkrétne spôsoby nakladania súdov s otázkou platnosti alebo neplatnosti zmluvy.

Znova opakuje, že na túto otázku neboli v konaní vykonávané žiadne dôkazy, ktoré navrhovateľka označila a ktoré boli spôsobilé privodiť skutkové a právne závery o neplatnosti zmluvy.“

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy zákonný rámec v prípade sťažnosti sťažovateľky tvoria ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to v časti upravujúcej záložné právo (§ 151a a nasl. OZ). V konkrétnych okolnostiach danej veci zásadnou otázkou, ktorá je napokon aj dôvodom podania sťažnosti sťažovateľky, je určenie platnosti záložnej zmluvy, ktorú všeobecné súdy (krajský i najvyšší) vo svojich rozsudkoch vyslovili. Ústavný súd preto zvlášť skúmal, či v danom prípade najvyšší súd náležite vysvetlil, aké skutkové a právne úvahy ho viedli k potvrdzujúcemu rozsudku v konaní sp. zn. 2 Obo 265/2005, a zároveň či neboli relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie označených práv sťažovateľky podľa ústavy, dohovoru a Dodatkového protokolu k dohovoru.

Ústavný súd z fotokópie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo 4. mája 2006, ktorý bol k sťažnosti sťažovateľky pripojený ako príloha, zistil, že uvedeným rozsudkom bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 5 Cb 139/01-165 z 23. mája 2005 ako prvostupňového súdu, ktorým bola sťažovateľka zaviazaná k povinnosti uhradiť navrhovateľke určenú sumu s príslušenstvom.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

„K celému postupu v konaní prvostupňového súdu po zrušení prvého rozsudku uznesením 2 Obo 289/03 odvolací súd dodáva, že k zrušeniu pôvodného rozsudku zo 6. 10. 2003 č. k. 5 Cb 139/01-53 došlo z procesných dôvodov, ktoré nebolo možné tolerovať. Prvým takýmto dôvodom bolo, že časť jedného uplatneného nároku žalobcu bola vyčlenená na samostatné konanie, ktorý postup zákon nepozná. Nešlo o dve veci, ktoré by sa nehodili na spoločné konanie.

Druhým procesným pochybením bolo, že výrok rozsudku bol formulovaný tak, že žalobcovi bolo umožnené sa domáhať uspokojenia pohľadávky len z výťažku z predaja založenej nehnuteľnosti. Takéto obmedzenie žalobcovi súd nemôže uložiť, pretože súdom priznanú pohľadávku by mohol vymôcť aj inak pri zániku záložného práva.

Právny záver tohto rozhodnutia, pokiaľ ide o platnosť záložnej zmluvy, dotknutý nebol. V novom, napadnutom rozhodnutí už tieto procesné chyby nie sú a dôvody odvolania nie sú právne opodstatnené. Napadanie úverovej zmluvy odvolateľkou nie je možné, pretože nebola jej účastníčkou. Napadanie záložnej zmluvy z dôvodu, že ju mala uzavrieť pobočka, ktorá nemá právnu subjektivitu taktiež neobstoí. Žalobkyňa to dostatočne vysvetlila a je vecou vnútornej organizácie banky kto aké úkony má vykonávať... Pokiaľ ide o výšku do akej záväzok zabezpečovala, malo by to význam až pri rozvrhu výťažku z predanej nehnuteľnosti.“

Na základe uvedenej argumentácie najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že otázka určenia platnosti záložnej zmluvy bola najvyšším súdom preskúmaná už v predchádzajúcom uznesení sp. zn. 2 Obo 289/03 z 26. mája 2004. V predmetnom uznesení na základe skoršieho odvolania podaného sťažovateľkou (v ktorom uviedla rovnaké dôvody neplatnosti záložnej zmluvy ako v neskoršom odvolaní z 11. júla 2005 a napokon aj v sťažnosti ústavnému súdu) sa najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu primerane argumentačne vysporiadal s tým, prečo považuje záložnú zmluvu za platnú. Ústavný súd k tomuto názoru dospel po dôkladnom preskúmaní označeného uznesenia najvyššieho súdu. Právna argumentácia sťažovateľky v odvolaní z 11. júla 2005 a jej návrhy na vykonanie ďalšieho dokazovania boli preto v dôsledku skoršieho vyslovenia platnosti záložnej zmluvy irelevantné a neboli predmetom preskúmania najvyššieho súdu v konaní a rozsudku sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo 4. mája 2006. Ústavný súd z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo 4. mája 2006 nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tento rozsudok označiť za neodôvodnený alebo arbitrárny (IV. ÚS 150/03).

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu nejestvuje taká príčinná súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, právami podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 1 Dodatkového

protokolu k dohovoru a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným (IV. ÚS 205/07).

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (I. ÚS 12/01, IV. ÚS 287/04). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky (napr. priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, úhrady trov konania alebo zrušením napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2008